

Cala-te, tu...

Dins le vilatge de Ventafarina demorava autris còps, un petaçon nomat Guilhèm.

Aquel Guilhèm èra bravàs coma l'pan senhat, totjorn content coma un pinçon e *farçur* coma Godolin. N'aviá pas qu'un desfaut plan petit, mès que menaçava de devenir gròs : levava le coire trop sovent e, coma ditz Achila Mir, le poèta de l'Aude :

. « N'i caliá plan tres quarts per i trobar le gost. »

Quand arriba le dimenge, le cordonièr, cansat de pedaçar solièrs tota la setmana, anava fèr un petit torn del costat de la rota. Le malur èra que Guilhèm podiá pas passar devant la pòrta de l'aubèrja del Barri d'aval sense se revirar devèrs les camaradas que bevián un còp. E alavetz, adiu ! se'n podiá pas anar coma aquò sense trincar... La nèit, Guilhèm s'arretirava en marchant de cinc en sièis, de maniera que Marion, sa molhèr, fasiá un bacanal d'infèrn en le veirent arribar.

Le diluns maitin, le petaçon auriá plan volgut se metre al trebalh, mès, coma ditz le reprovèrbi :

. « Qui s'embòrnha le maitin
. Guinha tot lo jorn. »

Coma aviá bevut la velha mès qu'a l'acostumada, se trobava le gargamèl sec coma le quèr que trucava. Alavetz per le banhar un chicotòt, se'n tornava a l'aubèrja e s'i demorava ducas a la nèit.

Portant Guilhèm èra devòt. Jamès non mancava la messa le dimenge. Mès, malgré las moralas del rictor e le repotegadís de Marion, se voliá pas *corrijar*.

* * *

Un dimenge, après vrespas, le rictor le prenguèc en de part de la sacristia e li diguèc :

« Guilhèm, te cal pregar la Santa Vièrge que te desbarrassa d'aquel gròs desfaut. »

D'aquel jorn a l'endavant, cada diluns nèit, mon Guilhèm se n'anava en una capèla tot pròche d'aquí e un còp arribat, s'endenolhava devant una estatua de la Santa Vièrge que portava un Enfant Jèsus sul braç, e aquí prega que pregaràs. La Santa Vièrge, naturalament li respondiá pas jamès e Guilhèm que s'ac cresiá tot perdonat, beviá de pus fòrt.

Un jorn *portant*, Marion s'avisèc del pelerinatge del siu òme e se pensèc : « Demòra, demòra, ivronha ! te vau lavar la caòça que te'n sovendràs ! »

Le diluns après, vèrs cinc oras de la vrespada, Guilhèm se rendèc tot d'amagat a la capèla, s'endenolhèc a l'acostumada e diguèc a la Santa Vièrge :

« Santa Vièrge, fasètz que Guilhèm e sa familha sián totjorn en bona santat e que ios manca pas jamès res a l'ostal. »

Alavetz, una votz sortic de la boca de l'Enfant Jèsus e Marion, amagada dins l'estatua, diguèc en escarnint la votz d'un mainatge : « Guilhèm, Guilhèm ès un ivronha e un fenhant ; fas inquietar la paura Marion qu'es una santa femna. Se cambias pas, siràs l'òme le pus malurós del mond. Som ieu, l'Enfant Jèsus que t'avertissi. »

Guilhèm levèc le cap tot d'un còp, e gaitant Nòstre-Sénher li diguèc : « Cala-te, tu, merdós, deisha parlar ta mair ! » APA